

тогазъ да дигне мъртви-тѣ си; той ги накичи съ вѣнци. *Л. Д. 1872 р. 202.* На вол-отъ наківтатъ глава-та и рогове-те со цвѣка и китки и му пѣстъ пѣсни. *М. р. 519.* Майки-тѣ само гледать какъ и съ що повече да накычатъ дѣщери-тѣ си. *Л. Д. 1870 р. 148.* А пакъ стрѣмны-ты мѣста накычиха Врътопчине съ медоточны лози и овощки. *Л. Д. 1869 р. 133.* Градинка-та му е уработена и накычена. *ib. 1871 р. 232.* 2) — **кѣтка**, беру, свѣжу букетъ: Накычи кѣти смесени. *Д. 69, 38.* Който желае да накѣти една гиздава кѣтка, той не трѣба да са ограничава само съ своята градинка. *З. 94.* **Накѣчване** с. с. украшеніе: По примѣръ и отъ измышленіе накѣчванія и фигури. *Л. Д. 1870 р. 145.* **Накѣти са** (о пълници) напѣюсъ: Ала ся е накѣтилъ (опилъ си). *Ч. 128.*

Накладѣ *ил. св.* **Накладѣдамъ Накладѣвамъ** (*Мак.*) *ил. дл.*: Употребляется преимущественно съ объектомъ огънь — разведу огонь: Голѣм си огън кладѣте. Голѣм си огън наклали. *Д. 17, 16 — 24.* Никола дѣрва насече, Накладе до два огневи. *Д. 44, 42 — 43.* Само въ нуждѣ ся рѣшавахъ да накламъ огънь. *Р. С. 98.* Послѣ това подъ кутийката наклаждатъ силенъ огънь. *З. 8. 2)* — **сѣдѣнка**, беру посидѣлку: Наклала Ненка сѣдѣнкѣ, Кѣту наклала, запѣла. *Пк. 90. 3)* — **речъ**, накле-вешу: На мене не ме скорнала, Лю на тебе речъ накладе. *В. 132.* Нее скорнала Бояна, Лю му отвори майка му, На Стоянъ речи наклава: „Сто-яне, сыну Стояне! Бояна ми уморена, Лю е легнала заспала, Ноштъ в'са ноштъ играла, Сосъ помалко-то ратенче“. *В. 131.*

Наклеветѣ *ил. св.* оклевету: **Ѥ** дочуле клетине комшіе, **Ѥ** наклеветѣли дур' при царотъ. *М. 50 р. 59.* Заиграла Яна на мала-та вра-та — Со деветъ девери и со осумъ золви; — „Нека, Яно, нека, — мила сна-хо, Нека до'итъ Гюро, ке те наклеветамъ“. И си дойде Гюро и **Ѥ** на-клевети. *ib. 429.*

Наклѣкамъ *ил. св.* разсядусъ на корточки: Намѣсто прѣдшнихъ събори сега виждашь подгѣрбени бабички, наклѣкали край поваленіи плетъ и си приказватъ бабини деветини. *Зк. 76.*

Наклонѣние с. с. наклоненіе (*грамм. терминъ*).

Наклонѣнность с. ж. **Наклонѣтъ** с. м. наклонность: Питай си дѣте-то и го дай тамъ гдѣ-то има то наклонѣтъ. *Л. Д. 1872 р. 228.*

Наклонѣ *ил. св.* **Наклонѣвамъ** *ил. дл.* наклоню, наклоняю: Ниде не мога да наклоне тѣшката си глава. *К. II, 129. З. 73.*

Наклопамъ *ил. св.* оклевету: Никой никога я не бѣше чулъ да проговори лошава дума за нѣкого, да наклоне нѣкого или да са пре-смѣе нѣкому. *З. 65.* Всякы Българинъ, кой наклоне нѣкого си, да ся гужда въ желѣза, до дѣ ся испыта истинѣ. *Гл. 263.* Мене ма е нѣ-